

hij, van zenuwachtigheid, onbedaarlijk te lachen: „nòg een! nòg een! nòg een!”

„Ik zie wel, dat jij het fijne van het domineeren te pakken krijgt!” plaagde Renato.

Goddank, daar had Silvio eindelijk zes-om-vijf.... En Renato speelde zoo, dat het jongetje maar een kleinigheid verloor.

„Wraak! Wraak!” riep Silvio op zijn beurt, met zijn ondeugendste kraaloogjes.

Wat was het een heerlijk uurtje! En wat een wreed, wreed uurtje tegelijk. Voor Renato althans, want Silvio genoot te diep van het oogenblik, zoo met zijn grootvader te zitten spelen, om aan iets anders te denken.

Toch scheen ook hij plotseling iets van het naderend afscheid te voelen, want onverwachts, toen Renato vroolijk gezegd had:

„Nou, één spelletje dan nog.... Tot slot en sluiting!” schoof Silvio van zijn stoel, kwam bij Renato staan, legde zijn wangetje tegen diens jas en zei:

„Grootvader, toen dat fleschje, weet je nog wel....?”

En met een angstige popeling in zijn gezichtje zag het kind, van zoo vlak bij, naar hem omhoog.

Maar Renato, op dat oogenblik, kon zich niet dadelijk een fleschje te binnen brengen.... Onzeker keek hij naar het jongetje neer.

„Dat oliefleschje, dat viel....” drong Silvio lichtelijk teleurgesteld aan.

„O! ja.... natuurlijk!” herinnerde zich dan eensklaps Renato, „het oliefleschje, dat jij had omgegooid....”

„Maar ik had het niet omgegooid, grootvader!” riep het kind heftig.

Plotseling zag Renato weer het pijnlijke scènetje-op-straat voor zich; de halsstarrige weigering van het kind, iets méér te zeggen, dan dat hij het niet gedaan had; zijn eigen booze weggaan, en Silvio's verdriet.... terwijl den dag erop, aan Pia, hij zoo gemakkelijk zijn halve bekentenis deed.

„Nou.... Silvio,” kwam hij hem dan een stapje tegemoet.

„Ik lag op mijn knietjes, grootvader, met het fleschje in mijn hand, en toen kwam jij langs met je rug naar me toe, en toen stootte je heen tegen mijn handje, en toen viel het fleschje....”

Groote, ernstige oogen keken naar hem op.

„Mijn kleine baas,” zei Renato ontroerd, en streek hem over zijn haar, „waarom heb je dat niet eerder gezegd?”

Silvio zweeg, deed zijn hoofd weer verlegen tegen hem aan.

„Wou je mij de schuld niet geven?”

Toen sloeg het jongetje de twee armen om zijn hals en gaf hem een hevige zoen op zijn ruige wang. Want het wàs de reden niet....

En zij speelden hun laatste spelletje, tot slot en sluiting, en voor de laatste maal in zijn leven ging Renato met zijn baasje, dat twéé stappen doen